

València, ¿una capital de segona?

Ja ho havíem anunciat. La setmana passada EL TEMPS va dedicar al tema la qüestió, l'article central de les seues planes. Ara ha estat confirmat. El València, C.F., després de cinquanta-cinc anys en primera divisió, desgraciadament, ha arribat al moment més dur de tot aquest historial: el descens a la segona divisió.

I no ha estat només una fallida esportiva. Hi ha hagut, també, un crac econòmic i un fracàs, ben dur, pel que fa a l'afició. Una afició, una ciutat, que s'han mirat aquest descens mig escèptics mig impotents. La referència, la personalització, ha vingut provocada, en la majoria dels casos, pel nom. Pocs s'identifiquen ja amb un club que els va girar l'esquena fa ja molts anys. Que no ha sabut —ni ha volgut— vertebrar uns seguidors, una afició, com mínimament calia. Des de la perspectiva d'un equip nacional.

Enmig de tot això hi ha hagut una anècdota. Des d'alguns sectors s'ha volgut culpar-ne el Barça. Per no «solucionar» el partit d'una altra manera. A part qualsevol altra consideració, és curiós que aquests sectors, que són els qui més fúria anticaltanista han demostrat, segregada a bastament quan l'equip blaugrana visitava València, demanen ara ajuda d'uns «cosins germans» que han rebut tots els «qualificatius» menys aquest.

Els directius del València s'han estimat més l'autobombo, la marginació dels jugadors del país, la festa per la festa, sense mirar més enllà ni tan sols una vegada. Abocats a segona. Ja a segona. Amb un deute que faria empal·lidir el club més potent d'Europa. Tot un brillant recorregut, que començà canviant el nom de l'estadi, rebatejant-lo amb un bernabeuet coent, passant per espectacles vergonyosos, com ara la imatge d'uns directius cantant el *Cara al Sol* com a definició patriòtica, fins acabar d'esquena a una societat que ja es creu ben poques coses.

Ha estat tota una dinàmica, la dels *rics de poble* que estiren més el braç que la mànega, que ha envaït molts altres àmbits de la vida pública capitalina. La fallida en associacions centenàries és pa de cada dia a València. Cercles, associacions i ateneus *de tota la vida* no representen

ningú, no són res i només poden presumir de posseir uns números rojos dels que fan història i passen a la guia Guinnes de rècords.

¿Capital, doncs, de què i de qui? De ben poca cosa. El del València, el d'altres tantes entitats «històriques», que en el moment de caure han exigut de la «valenciania» dels habitants de la ciutat un esforç salvador, ha estat i és un error massa vegades repetit, que caracteritza moltes de les iniciatives dels *senyorets de la capital*, cursis i esnobs,

afanyosos de promoció cívica.

I ara, alhora, des d'algunes instàncies administratives i polítiques que es defineixen per seguir moltes d'aquestes conductes ens arriba la notícia d'un homenatge. València, capital de la República, en diuen. En 1936 la ciutat era un nucli de població provincial, tan desarticulador, tan poc integrador, en general, pel que a la resta del país, si fa no fa com ara. I amb molts problemes, inclosos tots els derivats de la guerra.

Hi havia, però, indicis que mostraven que les coses podien començar a canviar. I intents aïllats, insòlits i meritoris, que podien haver anat a molt més. La gent, però, que ploqué sobre la ciutat provinent de la capital de

l'estat no estava per aquestes històries, perquè no les entenia ni les entén, encara. Poc els podem ara retraure. I, això sí, convé reconèixer-los una lluita antifeixista que no va poder reeixir. L'episodi posterior no va ser lamentable, sinó dramàtic, anorreador. L'altra «invasió» va ser, ben bé que ho sabem, tota una altra cosa. I ara, de cara a la celebració d'una capitalitat efímera i trista, els organitzadors ni tan sols n'han reconegut els símbols. Una bandera que ja és història. Un error més.

¿Parlem de capitalitats? València ho és, administrativament, de tot el país. I hauria de ser-ho a tots els nivells, més enllà de la politiqueria de campanar que tant de temps ha suportat. Capital, sí, amb una dinàmica que arribe a totes les comarques, amb entitats que engloben els valencians d'arreu del país, amb tota una altra actitud, més enllà de mirar-se el melic. Capital compatible amb les descentralitzacions necessàries. És un repte, i una exigència. □

